BISBAT DE TORTOSA
Vida Diocesana
ANY LV ■ NÚM. 45 | 8 de novembre de 2026 | www.bisbattortosa.org / Aportació voluntària: 0,30 €

SERVIU EL SENYOR AMB ALEGRIA

Quan el somni de Déu crida

Estimats amics i amigues:

Tota vocació neix d'una crida, però l'Església necessita una comunitat que pregui perquè aquesta veu sigui escoltada. Hi ha veus que només es reconeixen en el silenci, camins que es descobreixen quan deixem de córrer i respostes que neixen quan aprenem a posar-nos de genolls. Som cridats a servir. I, per fer vida aquest servei, necessitem endinsar-nos en la quietud, alçar els ulls cap al Pare i demanar-li que els nostres somnis —si també són els Seus— trobin un camí per fer-se realitat.

El passat 5 de novembre vam celebrar a la nostra diòcesi la Cadena de Pregària per les Vocacions que, durant aquest mes, uneix les deu diòcesis amb seu a Catalunya. També els dies 15 i 25 tornarem a tenir aquesta responsabilitat de posar davant del Senyor el futur de la seva Església. El papa Francesc, en el seu missatge per a la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions de 2025, recordava que «la vocació és un do preciós que Déu sembra en el cor» i una crida a sortir de nosaltres mateixos «per emprendre un camí d'amor i de servei». I afegia que cada vocació —laical, al ministeri ordenat o a la vida consagrada— és «un signe de l'esperança que Déu posa en el món i en cadascun dels seus fills». Així, tota vocació conté una petita revelació de l'amor de Déu: algú que s'atreveix a lliurar la seva vida perquè la vida dels altres pugui créixer.

Tanmateix, pregar per les vocacions no pot quedar reduït a uns dies assenyalats a les nostres agendes. És una tasca de tothom i per a tothom. Ho podem fer junts a les nostres parròquies, davant del Santíssim, en l'Eucaristia, resant el Rosari o, senzillament, oferint una pregària amagada, un sacrifici o un acte de caritat. Cap pregària pronunciada amb fe no es perd, perquè Déu recull fins i tot les paraules que nosaltres creiem insignificants i les guarda en el cor de la seva Església. Preguem pels matrimonis que es fan una sola carn, pels sacerdots cridats a lliurar la vida pel seu poble i per aquells que senten la crida a la vida consagrada i fan de tota la seva existència una ofrena. Preguem pels missioners que travessen mars i fronteres per portar l'Evangeli allà on encara arrelen el fang, la penúria i la solitud; per tants laics que, enmig del món, fan de la seva professió, del seu compromís i del seu servei una manera concreta d'anunciar Crist. Són camins diferents, però tots porten al mateix lloc: a una vida que deixa de pertànyer-se del tot per convertir-se en un do pur.

I si alguna vegada ens preguntem per què necessitem pregar per les vocacions, n'hi ha prou de mirar Jesús. No hi va haver en la seva vida ni un sol gest que no estigués travessat per la pregària: en la brisa, en la paraula o en el lament. Així, tota vocació guarda un missatge: Déu continua confiant en els seus fills, i per això ens crida. Potser alguna d'aquestes crides està naixent ara mateix, mentre algú, en algun lloc, prega per tu, sense saber tan sols el teu nom...

† Sergi Gordo Rodríguez
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La crida de l'altre

En la proposta de Jesús, l'altre deixa de ser l'altre per esdevenir el proïsme.

Comprendre'l com el proïsme és una vertadera revolució ètica, perquè deixa de ser algú estrany que està davant meu, un cos amb un conjunt de necessitats, per esdevenir algú pròxim, no solament en el sentit físic del terme, sinó emocional.

L'exigència d'estimar el proïsme transcendeix fronteres i prejudicis. Aquest amor *des-centra* la persona orientant-la cap a l'altre. El jo i el proïsme coincideixen sense confondre's, s'agermanen, es fan u. Es pot, per tant, estimar el proïsme com a un mateix. El proïsme i un mateix arriben a ser la mateixa persona en l'espai de l'amor, en el misteri de comunió que l'amor propicia. Al proïsme cal estimar-lo *des de* i *per ell* mateix, posant-se en la seva pell. Aquí es desvela quelcom especial: en l'opció pel Crist les fronteres entre el jo i l'altre són flexibles.

Només qui es reconeix com a criatura i admet la pobresa del seu ésser pot obrir-se a una experiència de transcendència. En efecte, aquesta obertura exigeix essencialment una virtut que, en la saviesa pràctica de Jesús és la més fonamental de totes: la humilitat. El seu contrari, la supèrbia, és un mal capital, que consisteix a creure que ho puc tot, que no tinc límits, que per a mi tot és possible.

La humilitat és la condició de possibilitat de l'escolta de la crida, però també la font de l'obertura als altres. No és estrany que santa Teresa d'Àvila repeteixi en els seus textos que la humilitat és la veritat. Només quan un s'adona de la pobresa i de la inconsistència del seu ésser, s'obre i s'abandona a aquell Ésser que el sosté i el crida. La humilitat ens obre als altres amb la voluntat d'aprendre d'ells i de créixer conjuntament a través de l'encontre i el diàleg amorós.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

SERVID AL SEÑOR CON ALEGRÍA

Cuando el sueño de Dios llama

Queridos amigos y amigas:

Toda vocación nace de una llamada, pero la Iglesia necesita una comunidad que rece para que esa voz sea escuchada. Hay voces que solo se reconocen en el silencio, caminos que se descubren cuando dejamos de correr y respuestas que nacen cuando aprendemos a ponernos de rodillas. Estamos llamados a servir. Y, para hacer vida ese servicio, necesitamos adentrarnos en la quietud, levantar los ojos hacia el Padre y pedirle que nuestros sueños —si son también los Suyos— encuentren un sendero por el que hacerse realidad.

El pasado 5 de noviembre, celebramos en nuestra diócesis la Cadena de Oración por las Vocaciones que, durante este mes, une a las diez diócesis con sede en Cataluña. También los días 15 y 25 volveremos a tener esta responsabilidad de poner ante el Señor el futuro de su Iglesia. El papa Francisco, en su mensaje para la Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones de 2025, recordaba que «la vocación es un don precioso que Dios siembra en el corazón» y una llamada a salir de nosotros mismos «para emprender un camino de amor y servicio». Y añadía que cada vocación —laical, al ministerio ordenado o a la vida consagrada— es «un signo de la esperanza que Dios pone en el mundo y en cada uno de sus hijos». Así, toda vocación contiene una pequeña revelación del amor de Dios: alguien que se atreve a entregar su vida para que la vida de otros pueda crecer.

Sin embargo, rezar por las vocaciones no puede quedar reducido a unos días señalados en nuestras agendas. Es una tarea de todos y para todos. Podemos hacerlo juntos en nuestras parroquias, ante el Santísimo, en la Eucaristía, rezando el Rosario o, sencillamente, ofreciendo una oración escondida, un sacrificio o un acto de caridad. Ninguna oración pronunciada con fe se pierde, porque Dios recoge incluso las palabras que nosotros creemos insignificantes y las guarda en el corazón de su Iglesia. Recemos por los matrimonios que se hacen una sola carne, por los sacerdotes llamados a entregar la vida por su pueblo y por quienes sienten la llamada a la vida consagrada y hacen, de la totalidad de su existencia, una ofrenda. Recemos por los misioneros que cruzan mares y fronteras para llevar el Evangelio donde todavía anidan el barro, la penuria y la soledad; por tantos laicos que, en medio del mundo, hacen de su profesión, su compromiso y su servicio una manera concreta de anunciar a Cristo. Son caminos distintos, pero todos llevan al mismo lugar: a una vida que deja de pertenecerse por entero para convertirse en puro don.

Y si alguna vez nos preguntamos por qué necesitamos rezar por las vocaciones, basta con mirar a Jesús. No hubo en su vida un solo gesto que no estuviera traspasado por la oración: en la brisa, en la palabra o en el lamento. Así, toda vocación guarda un mensaje: Dios sigue confiando en sus hijos, y por eso nos llama. Tal vez, alguna de esas llamadas esté naciendo ahora mismo, mientras alguien, en algún lugar, reza por ti, sin saber siquiera tu nombre...

† Sergi Gordo Rodríguez
Obispo de Tortosa

La Diòcesi de Tortosa pren part en la 3a edició del Tren Missioner

La Basílica Santuari de la Mare de Déu de Núria va acollir, el dissabte 17 d'octubre, la tercera edició del Tren Missioner, una trobada interdiocesana que va aplegar infants, joves, famílies i membres de diverses comunitats cristianes amb seu a Catalunya per viure una jornada de convivència, pregària, celebració i compromís missioner. La cita va reunir 650 participants, 10 d'ells vinguts de la Diòcesi de Tortosa. Els participants van estar acompanyats per Mons. Josep-Lluís Serrano, bisbe d'Urgell, i Mons. Joan Planellas, arquebisbe de Tarragona.

La trobada, acollida enguany per la diòcesi d'Urgell, va celebrar-se en la vigília de la Jornada Mundial de les Missions, el Domund, que aquest any commemora el seu centenari (1926-2026). Una ocasió especialment significativa per recordar que la missió és una crida compartida per tots els batejats i que l'Església està convidada a viure unida en l'anunci de l'Evangeli.

La jornada va transcórrer en un ambient festiu i de germanor, amb l'animació musical del grup Bufanúvols, que va omplir de música i alegria la trobada. Un dels moments destacats de la jornada va ser la passejada missionera per l'entorn del santuari, dirigida a joves i adults, que va combinar la bellesa natural de la vall de Núria amb la seva història i tradició cristiana.

La Missa missionera a la Basílica-Santuari de la Mare de Déu de Núria va constituir un dels moments centrals de la trobada, expressant la comunió entre les diferents diòcesis i comunitats participants. Sota el lema del Domund 2026, «Un en Crist, units en la missió», la celebració va posar de manifest que la missió neix de la trobada amb Crist i es viu des de la unitat, la fraternitat i la corresponsabilitat de tota l'Església.

La Trobada del Tren Missioner és una iniciativa impulsada per Cristians Sense Fronteres, amb el treball conjunt de les Delegacions Diocesanes de Missions i les direccions diocesanes de les Obres Missionals Pontifícies (OMP) de les diòcesis amb seu a Catalunya, i amb el suport dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Pelegrinatge de l'arxiprestat Delta-Litoral a l'Abadia de Montserrat. Les parròquies de l'arxiprestat Delta-Litoral han visitat l'Abadia de Santa Maria de Montserrat en el seu pelegrinatge anual, que enguany s'ha fet el diumenge 18 d'octubre. Malgrat la pluja, van ser més de cent els fidels que van aprofitar l'ocasió per acostar-se a la Moreneta, manifestar-li la seva devoció i presentar-li les seves peticions. Durant la jornada, els pelegrins van participar en la Missa conventual a la basílica, van veure la projecció del videomapatge *Lux splendens* i van poder venerar la imatge de la Mare de Déu.

XXXVII Jornades Nacionals de Pastoral Penitenciària. Els capellans i les delegacions diocesanes de Pastoral Penitenciària van celebrar les seves XXXVII Jornades nacionals a Madrid, del 13 al 15 d'octubre. La delegació de la diòcesi tortosina també va participar en aquest espai, per tal de compartir i reflexionar sobre el compromís amb les persones privades de llibertat. Aquesta trobada va portar per divisa «Alça la mirada!», recordant el lema de la visita del papa Lleó XIV a Espanya. Entre altres ponents, hi va participar Mons. Florencio Roselló, OdM, responsable de la Pastoral Penitenciària de la Conferència Episcopal Espanyola.

SEGUEIX-NOS!

Mn. José Ayllón: «El 1936 hi havia 122 sacerdots operaris, 30 van ser màrtirs»

La Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans celebra la festa dels seus beats màrtirs el 25 d'octubre. Al Temple de la Reparació de Tortosa se celebrà la Missa en record d'aquests 30 preveres, el dissabte 24 d'octubre. Mn. José Ayllón, operari i rector del Temple de la Reparació, recorda com van mantenir-se coherents fins al final amb la seva vocació sacerdotal i el seu carisma d'operaris.

Mn. Ayllón amb el reliquiari dels màrtirs, davant del seu mausoleu.

Quina era la situació de la Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans l'any 1936?

El curs 1935-1936, la Germandat tenia 122 operaris. Estaven presents a 31 cases, participaven en la formació espiritual i disciplinar d'uns 2.500 seminaristes. D'aquests 122 sacerdots, 30 van ser martiritzats. La Germandat es va reduir de manera considerable. Molts dels llocs on estaven treballant, seminaris sobretot, van quedar-se buits en aquell moment.

Es un període realment complicat. Ells intuïen que açò podia ocórrer. Just abans de començar la Guerra Civil, la majoria d'ells estaven a Tortosa fent exercicis espirituals. Des d'aquí, van tornar als seus pobles o als seus destins, on serien martiritzats. Alguns estaven amagats a cases de familiars, d'on van ser trets. Quasi tots van ser afusellats.

Certament, cadascun té una història diferent. Què és el que tenen en comú?

Una cosa molt senzilla: l'amor a l'Església i al sacerdoci, la voluntat de viure la seva vocació de preveres dins de l'Església i dins de la Germandat, i el desig de portar-ho fins a l'extrem de donar la vida. Penso que açò és el que tots tenen en comú. Crec que no hi ha cap excepció.

Quants provenien de la Diòcesi de Tortosa?

Catorze eren de l'actual territori del bisbat: Joaquín Jovaní, Isidoro Bover, Tomás Cubells, Mateo Despons, Manuel Galcerá, Amadeo Monge, Vicente Jovaní, José María Peris (autor de la música de l'Himne de la Mare de Déu de la Cinta), José Pla, José Prats, Agustín Sabater, Sebastián Segarra, José María Tarín i Juan Vallés.

> *«La seva coherència els va fer capaços de donar la vida per Crist i l'Església»*

A aquest grup, caldria afegir-hi a altres cinc provinents de llocs que aleshores pertanyien a la diòcesi tortosina: José Pascual Carda, Recaredo Centelles, José Manuel Claramonte, José Piquer i Lorenzo Insa. Així, dels 30 màrtirs 19 eren de la Diòcesi de Tortosa.

També van ser martiritzats 11 operaris d'altres llocs d'Espanya: Pedro Ruiz de los Paños, José Sala, Guillermo Plaza, Martín Martínez, Antonio Perulles, Cristóbal Baqués, Miguel Amaro, Ángel Alonso, Francisco Cástor Sojo, Millán Garde i Aquilino Pastor.

Estan tots enterrats al Temple de la Reparació?

Aquí hi ha les restes de 17 d'ells. Dels altres, o bé no van poder-ne recuperar els cossos perquè no es van trobar, o bé estan a foses comunes o a llocs dels quals no es poden treure actualment. Per a una més fàcil veneració, tenim un reliquiari amb les relíquies dels 17. És un petit os de cadascun. Tenim una relíquia duplicada de Pedro Ruiz de los Paños, que era el director general de la Germandat en el moment del martiri. És la que es venera en la festa.

Què significa per a vostè exercir el ministeri sacerdotal en el lloc on reposen tots aquests màrtirs?

És una exigència major, perquè quan tens un exemple tan proper i quasi palpable, t'exigeix viure-ho d'aquesta manera. No sé fins a quin punt ho aconseguiré. D'una banda, aquesta exigència és dura, perquè t'obliga a ser coherent com ho van ser ells. D'altra banda, saps que tens la seva ajuda, la dels màrtirs i la del beat Manuel Domingo i Sol, que estan davant els uns de l'altre.

Com es relaciona el carisma dels operaris amb l'actitud que van tenir davant el martiri?

La vocació del sacerdot operari és l'atenció a les vocacions, als joves i als seminaristes. Formar sacerdots i atendre joves requereix una exigència que és fonamental: ser coherent. Si jo no soc coherent, no puc donar exemple. Si no dono exemple, la formació dels seminaristes mai serà la que correspon. Aquesta coherència és la que fa que, en un moment tan difícil com és el del martiri, siguin capaços de donar la seva vida per la seva vocació, però sobretot pel seu amor a Crist i a l'Església.

Vídeo de l'entrevista

AGENDA

- **Dilluns 9 de novembre,** festa del Reservat al Seminari Diocesà, a les 10.30 h.
- **Dimarts 10 de novembre,** sortida a València dels alumnes del Col·legi Diocesà Sagrada Família acompanyats pel bisbe.
- **Dimecres 11 de novembre,** festa de Sant Martí a Catí, a les 12.00 h.
- **Dijous 12 de novembre,** pregària del bisbe amb els canonges a la Catedral, a les 12.00 h.
- **Del divendres 13 al diumenge 15 de novembre,** recés Quatre40 al Seminari Diocesà.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. ☐ **Dilluns.** (lit. hores: de la festa) [Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1C 3,9b-13.16-17) / Sl 45 / Jo 2,13-22]. Dedicació de la Basílica del Laterà; sant Teodor, soldat mr. (s. IV).

10. ☐ **Dimarts** [Tt 2,1-8.11-14 / Sl 36 / Lc 17,7-10]. Sant Lleó el Gran, papa (toscà, 440-461), i dr. de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí; sant Tiberi, mr.; santa Teotopista, vg.

11. ☐ **Dimecres** [Tt 3,1-7 / Sl 22 / Lc 17,11-19]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. ■ **Dijous** [Flm 7-20 / Sl 145 / Lc 17,20-25]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i mr. (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. ■ **Divendres** [2Jo 4-9/ Sl 118 / Lc 17,26-37]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, religiós franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, religiós jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (1197); santa Ennata, vg.

14. ■ **Dissabte** [3Jo 5-8 / Sl 111 / Lc 18,1-8]. Sant Serapi, primer màrtir, mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. ☐ **Diumenge vinent,** XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Pr 31,10-13.19-20.30-31 / Sl 127 / 1Te 5,1-6 / Mt 25,14-30 (o bé, més breu: 25,14-15.19-20]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i dr. de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo.

Diumenge XXXII de durant l'any (A)

Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 6,12-16)

La saviesa és resplendent i no s'apaga mai. Els qui l'estimen, arriben fàcilment a contemplar-la, la troben tots els qui la cerquen: ella mateixa es fa conèixer als qui la desitgen. Si algú matinejava per sortir a buscar-la, no s'hi haurà de cansar: la trobarà asseguda a les portes de casa. Pensar-hi sempre ja és tenir l'enteniment madur, i si, per trobar-la, hi ha qui passa nits en vetlla, aviat perd el desfici, perquè ella ronda sempre buscant els qui se la mereixen; generosament se'ls apareix pels camins i els surt al pas en tot el que es proposen.

Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, / per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciat del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Quan des del llit us recordo, / passo les nits pensant en vós, / perquè vós m'heu ajudat, / i soc feliç sota les vostres ales. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 4,13-18)

Germans, no podeu desconèixer què serà dels difunts: no voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els altres, que no tenen esperança. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell. D'acord amb la paraula del Senyor us diem que nosaltres, si encara quedàvem amb vida quan arribarà el Senyor, no serem primers que els qui hauran mort, perquè, a un senyal de comandament, al crit d'un arcàngel, al toc de corn de Déu, el Senyor mateix baixarà del cel, i els qui han mort en Crist ressuscitaran primer; llavors els qui d'entre nosaltres quedem en vida serem enduts juntament amb ells pels aires, en els núvols, per sortir a rebre el Senyor, i així estarem amb ell per sempre. Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules.

Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 25,1-13)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Passarà amb el Regne del cel com amb deu noies, que sortiren amb torxes a rebre l'espòs. N'hi havia cinc de prudents, i les altres cinc eren desassenyades. Les desassenyades no s'emportaren oli per a les torxes, però cadascuna de les prudents se'n proveí d'una ampolla. Com que el nuvi trigava, els vingué son, i totes s'adormiren. Ja era mitjanit quan se sentí cridar: "L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l." Aquelles noies es despertaren i començaren totes a preparar les torxes. Les que no tenien oli digueren a les altres: "Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes no s'encenen." Però les prudents els respongueren: "Potser no n'hi hauria prou per a totes; val més que aneu a comprar-ne." Mentre hi eren, arribà el nuvi, i les que estaven a punt entraren amb ell a la festa. I la porta quedà tancada. Finalment arribaren també les altres, i deien des de fora: "Senyor, Senyor, obriu-nos." Però ell els respongué: "Us dic amb tota veritat que no us conec." Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora.»

Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 6,12-16)

Radiante e inmarcesible es la sabiduría, la ven con facilidad los que la aman y quienes la buscan la encuentran. Se adelanta en manifestarse a los que la desean.

Quien madruga por ella no se cansa, pues la encuentra sentada a su puerta. Meditar sobre ella es prudencia consumada y el que vela por ella pronto se ve libre de preocupaciones. Pues ella misma va de un lado a otro buscando a los que son dignos de ella; los aborda benigna por los caminos y les sale al encuentro en cada pensamiento.

Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh, Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

En el lecho me acuerdo de ti / y velando medito en ti, / porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 4,13-18)

No queremos que ignoréis, hermanos, la suerte de los difuntos para que no os aflijáis como los que no tienen esperanza. Pues si creemos que Jesús murió y resucitó, de igual modo Dios llevará con él, por medio de Jesús, a los que han muerto. Esto es lo que os decimos apoyados en la palabra del Señor: nosotros, los que quedemos hasta la venida del Señor, no precederemos a los que hayan muerto; pues el mismo Señor, a la voz del arcángel y al son de la trompeta divina, descenderá del cielo, y los muertos en Cristo resucitarán en primer lugar; después nosotros, los que vivamos, los que quedemos, seremos llevados con ellos entre nubes al encuentro del Señor, por los aires. Y así estaremos siempre con el Señor. Consolaos, pues, mutuamente con estas palabras.

Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 25,1-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta parábola: «Se parecerá el reino de los cielos a diez vírgenes que tomaron sus lámparas y salieron al encuentro del esposo. Cinco de ellas eran necias y cinco eran prudentes. Las necias, al tomar las lámparas, no se proveyeron de aceite; en cambio, las prudentes se llevaron alcuzas de aceite con las lámparas. El esposo tardaba, les entró sueño a todas y se durmieron. A medianoche se oyó una voz: "¡Que llega el esposo, salid a su encuentro!". Entonces se despertaron todas aquellas vírgenes y se pusieron a preparar sus lámparas. Y las necias dijeron a las prudentes: "Dadnos de vuestro aceite, que se nos apagan las lámparas". Pero las prudentes contestaron: "Por si acaso no hay bastante para vosotras y nosotras, mejor es que vayáis a la tienda y os lo compréis". Mientras iban a comprarlo, llegó el esposo, y las que estaban preparadas entraron con él al banquete de bodas, y se cerró la puerta. Más tarde llegaron también las otras vírgenes, diciendo: "Señor, señor, ábrenos". Pero él respondió: "En verdad os digo que no os conozco". Por tanto, velad, porque no sabéis el día ni la hora».

COMENTARI

«Les que estaven a punt entraren amb ell a la festa»

Les paràboles sempre tenen un punt de dificultat que les fan una mica estranyes. Passa amb la paràbola d'avui: les noies que s'havien emportat oli per les torxes no el volen compartir amb les altres; quan és de nit, han d'anar a comprar-ne a la botiga... quan tornen el nuvi els afirma: *Us dic amb tota veritat que no us conec*. Tot això no ens ha d'estranyar perquè tota paràbola té un punt central i en funció d'aquest ensenyament estan narrats tots els altres elements. En la paràbola d'avui el punt central és: *Vetlleu perquè no sabeu ni el dia ni l'hora*, que hem d'estar preparats quan arribi el Senyor, que és el nuvi (ens convida a un banquet de bodes!), que hem d'estar a punt, tenir l'oli suficient: saber escoltar i posar en pràctica les paraules de Jesús sobretot el manament de l'amor; l'oli són les nostres bones obres, la fe, l'estar plens de l'Esperit Sant. Evidentment es tracta d'una preparació individual, personal i intransferible: ningú no pot substituir la nostra resposta. Per això les noies prudents no poden compartir l'oli amb les nècies. I així el Senyor ens adverteix per estar sempre preparats perquè quan arribi el nuvi no ens trobi sense res. La paràbola parla de les *noies prudents i de les desassenyades* que no pensen que el nuvi pot trigar en arribar, que només viuen el dia a dia sense pensar en el futur. La primera lectura també ens parla de la saviesa, del seny. De fet, afirma que *pensar-hi sempre ja és tenir l'enteniment madur*; però no cal esforçar-se massa per trobar-la: *Ella ronda sempre buscant els qui se la mereixen.* Del que es tracta és que siguem conscients, prou savis per estar a punt quan arribi el Senyor. Certament que a la vida hi ha moments de distracció, moments que ens adormim (de fet es van adormir totes), però si hem edificat sobre roca, sobre escoltar i posar en pràctica la paraula de Jesús, quan ell arribi ens trobarà a punt. L'amor, la fe, la resposta al Senyor han de ser de cada dia: així quan ell arribi segur que ens trobarà preparats.

Mn. Jaume Pedrós

Director: Javier Castán - Edició: MCS, c/ Cruera 5-7, 43500 Tortosa; tel. 977 440 700; fax 977 440 378
A/e: mcs@bisbattortosa.org - Web: www.bisbattortosa.org; Dip. legal T-547-2026 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.